



www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!



DRAGOSTEA DE APROAPELE NE FACE CRUCEA MAI UȘOARĂ



DUMINICA A 3-A DIN POST

(a Sfintei Cruci)

SF. SFINTIT MC. VASILE,
PREOTUL DIN ANCIRA;

SF. MC. DROSIDA,
FIICA ÎMPĂRATULUI TRAIAN



Astăzi, în Duminica a III-a din Postul Mare, Sfânta noastră Biserică a rânduit cinstirea Sfintei Cruci, a Lemnului de viață dătător. Cu toții am sărutat Sfânta Cruce frumos împodobită și așezată în mijlocul Bisericii, simțind o mare bucurie duhovnicească.

Pentru un necredincios pare de necrezut cum Sfânta Cruce, care amintește de răstignirea Domnului, de patimi, durere și moarte, aduce atâta bucurie și optimism în sufletele credincioșilor. Este o atitudine paradoxală, căci pentru noi, creștinii, nu mai există nici o taină: Crucea este darul lui Dumnezeu! Din obiect de ocară, tortură, blestem, instrument al morții, Dumnezeu l-a făcut un dar al mântuirii. Iar ceea ce naște bucurie, credință și nădejde în sufletele celor ce o cinstesc, este, de fapt, harul care izvorăște din acest dar dumnezeiesc. Deci, harul Crucii ne face atât de optimiști și bucușori.

Toți creștinii sunt chemați la mântuire. Sfatul evanghelic este acela „ca toți să fie una” și sub puterea Sfintei Cruci, Mântuitorul dorește să ne vadă pe toți fericiți, lumea împăcată, popoarele înfrățite, bisericile reunite; iată un aspect general al rostului Sfintei Cruci. De aceea, astăzi, credinciosul este luat în complexitatea sa sufletească în calitate de slujitor al binelui și al progresului umanității. Dragostea de aproapele, de semenul nostru, este pentru fiecare dintre noi o cruce și cu cât facem mai mult bine pe plan spiritual și material, crucea noastră se ușurează, iar suferința Mântuitorului Hristos devine mai suportabilă, știut fiind că ori de câte ori păcătuim, mai sângeros pironim pe Acela care a luat asupra Sa misiunea de a ne mântui.

Crucea, în antichitate, era semn de dispreț; pe ea se răstigneau răufăcătorii, oamenii de jos, sclavii în special. Ea era un blestem pentru urmașii celui răstignit și o desconsiderare pentru toate generațiile de după el. Hristos, vărsându-și sângele nevinovat, a transformat Crucea în Altar de jertfă, izvor de har și mijloc de mântuire. Golgota a devenit pentru credincioși piscul de pe care privesc Raiul desfătării, Crucea, în această situație fiind pomul cunoștinței binelui și răului, problema de cugetare creștină până la sfârșitul lumii: „Cine are pe Fiul răstignit pe Cruce în cugetul său are viață” (Ioan 5, 12-13). Prin Sfânta Cruce am ajuns să fim moștenitori și să putem deveni fii ai Împărăției cerurilor care nu este mâncare și băutură, petrecere și dezmăț, ci „dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt”

(Romani 14, 17). Pentru noi, creștinii, este mare lucru simbolul Sfintei Cruci și să înțelegem că Mântuitorul Hristos n-a apelat la fantezie, ci a considerat că omul este centrul cosmosului și stăpân al universului: „Voi dumnezei sunteți și fiii Celui Prea Înalt”, iar Sfântul Apostol Pavel adaugă: „mă laud în Crucea Domnului Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Efeseni 2, 14).

Să nu uităm însă că Sfânta Cruce ne va fi întărire în credință, mângâiere, speranță, numai în măsura în care-i acceptăm înțelesul ei de jertfă, lepădare de sine și urmare a lui Hristos. Suntem chemați,

așadar, la bucurie și mângâiere, alungând comoditatea, lenea și egoismul, arătând, în schimb, dragoste de muncă, cinste, spirit de sacrificiu, curaj misionar. În acest sens trebuie înțeleasă chemarea Mântuitorului din Evanghelia de astăzi: „Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze”, adică să nu mai fim egoiști, pasivi sau complici la cele rele, ci altruști, săritori spre tot ce este bun, gata de orice sacrificiu în slujba binelui. Astfel, Crucea nu ne mai apare ca ceva înfricoșător, trist și deprimant, ci simbol al biruinței, nădejzii și bucuriei veșnice. ❖

Părintele Adrian Chiriță

MAICA DOMNULUI ESTE ÎNCEPĂTURA MÂNTUIRII NEAMULUI OMENESC

„Strălucit este praznicul acestei zile și strălucită bucurie aduce marginilor pământului. Dă bucurie, risipind vechea întristare, dă bucurie, izgonind blestemul lumii și reinnoind ridicarea celui ce a căzut oarecând și dând tuturor mântuire. Îngerul vorbește cu Fecioara și se nimicește șoapta șarpelui și se înlătură atacul uneltirii. Îngerul vorbește cu Fecioara și se slăbește înșelarea Evei și firea osândită se arată mai înaltă decât osânda, ca și mai înainte de osândă și agonisește dobândirea Raiului ca moștenire.”

Sf. Ier. Fotie, patriarhul Constantinopolului – Omilie la Buna Vestire



Buna Vestire este unul din cele mai vechi praznice dedicate Maicii Domnului, cu ținere încă din secolul al IV-lea. Data sărbătorii a variat la început, generalizându-se la 25 martie odată cu stabilirea datei de 25 decembrie pentru praznicul Nașterii Domnului, căci Buna Vestire este așezată cu exact 9 luni înainte de Nașterea Domnului.

Buna Vestire este singurul praznic al Maicii Domnului care are teme biblice. Evanghelia lui Luca ne spune că Arhanghelul Gavriil a fost trimis la Fecioara Maria, care era logodită cu dreptul Iosif din seminția lui Iuda, în Nazaretul Galileii, pentru a-i vesti Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Arhanghelul o întâmpină pe Fecioara Maria cu „Bucură-te ceea ce ești plină de har! Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!” (Lc. 1, 28). „Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?” (Lc. 1, 29) se miră Maica Domnului. Îngerul îi vestește că ea a aflat har înaintea lui Dumnezeu și că a fost aleasă să zămislească pe Fiul lui Dumnezeu, pe Mesia cel așteptat. Cu maturitate spirituală și multă smerenie, Maica Domnului întreabă: „cum va fi aceasta de vreme ce eu nu știu de bărbat?” (Lc. 1, 34). Atunci i se descoperă că zămisirea va fi prin pogorârea Duhului Sfânt, iar Maica Domnului se supune: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” (Lc. 1, 38).

Prin smerenia Fecioarei Maria am primit pe Hristos Întrupat

Mântuirea este un dar de la Dumnezeu, dar Acesta nu forțează libertatea omului, fiind necesară și participarea lui. Chiar Întruparea nu are loc fără acordul Fecioarei Maria. Fiat-ul „Fie mie după cuvântul tău!” ne amintește de fiat-ul din momentul creării lumii: „Și a zis Dumnezeu să fie” (Fac. 1, 3). Deși Dumnezeu creează omul fără participarea lui, nu îl mântuiește decât cu participarea lui. Iar fără fiat-ul Fecioarei Maria, Întruparea ar fi fost imposibilă. Recrearea, reinnoirea lumii începe prin Întrupare, iar încuviințarea Fecioarei Maria reprezintă participarea umanității la Întrupare.

Buna Vestire deschide porțile bucuriei

Buna Vestire face parte din sărbătorile împărătești ale Preacuratei Fecioare Maria. Această sărbătoare deschide porțile bucuriei celor ce au așteptat din veacuri venirea Lui Mesia și reprezintă începutul drumului de răscumpărare, pe care Dumnezeu îl deschide omului. Arhanghelul Gavriil se arată Fecioarei Maria în chip real, ca trimis al Lui Dumnezeu, aducând vestea cea bună: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru

aceea și sfântul care se va naște din tine, Fiul Lui Dumnezeu se va chema.” Într-adevăr, mare este această taină, „o taină ascunsă de veacuri și de îngeri neștiută” (Coloseni I, 26), fiind prima zi de întâlnire a Lui Dumnezeu cu oamenii, după atâtea veacuri de izolare.

Această zi este cea mai sfântă din toate veacurile, căci aduce bucurie și vestește mântuirea în toată lumea. Astăzi, Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer spre pământ și a auzit suspinurile strămoșilor noștri și plângerea tuturor celor ce se chinuiau în iad, de la începutul lumii. Maica Domnului este „mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii”, deoarece prin viața ei curată și sfântă, a fost „aleasa cerului” de a naște pe Fiul Lui Dumnezeu. Prin Maica Domnului s-a coborât Dumnezeu pe pământ. Iar Fecioara Maria este însăși scara care leagă cerul cu pământul.

Să învățăm să lucrăm mântuirea și în folosul altora

De la ea învățăm ca să lucrăm împreună cu Dumnezeu spre mântuirea noastră și a altora. Mântuirea, care începe prin zămisirea Fiului lui Dumnezeu din pântecul Fecioarei Maria, nu este doar mântuire pentru ea și nici doar pentru poporul ales sau poporul evreu, ci pentru întreaga umanitate. Deci, Dumnezeu ne cheamă să lucrăm nu doar pentru noi înșine, ci și pentru folosul multora, poate uneori și pentru mai multe generații.

Aceasta este și chemarea Bisericii: a sluji lui Dumnezeu în lume pentru mântuirea lumii, nu pentru ea însăși. Maica Domnului este icoana Bisericii care poartă în ea pe Hristos și apoi îl arată lumii.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca și noi să o cinstim pe Maica Domnului așa cum a făcut-o Arhanghelul Gavriil, să învățăm de la Maica Domnului smerenia și să avem nădejdea că Dumnezeu lucrează totdeauna spre binele nostru, chiar dacă nu înțelegem taina marilor bucurii sau taina marilor încercări prin care trecem. Buna Vestire este sărbătoarea în care vestea cea bună este aceasta: Dumnezeu ne iubește și dorește să ne dăruiască viața Lui cerească și fericirea Lui cea veșnică. Iar noi, în aceste zile grele să nu încetăm a ne pune nădejdea în Maica Domnului, începătura mântuirii noastre, puntea de iubire a lui Dumnezeu pentru lume. ❖



UN TIMP AL CREDINȚEI ȘI SPERANȚEI



Intrând în anul 2020, nici unul dintre noi n-a crezut că viața întregii planete se va schimba atât de mult și că un virus asemănător gripei va închide activități, afaceri, teritorii și chiar țări. Că ne va fi pusă la încercare capacitatea de supraviețuire, dar și iubirea, credința și speranța.



In fiecare zi vin vești noi: din lume, de la autorități și de la specialiști și medici. Iată că această pandemie ne-a tulburat viața noastră, ne-a făcut să ne schimbăm radical opiniile și concepțiile. Ne-a scos din starea noastră de confort și ne-am trezit într-o stare de nesiguranță și teamă. Locurile de muncă se închid și ele, afacerile nu mai merg și ne întrebăm ce va fi mâine. Sistemul medical se pregătește intens să facă față valului epidemic care încă nu a lovit. Suntem încă la început.

Dar noi cei credincioși avem o nădejde: Îl avem pe Dumnezeu, „căci cu noi este Dumnezeu” cântăm mai ales în Postul Mare, la Pavcernița mare. Nici un fir din perii capului nostru nu se clintesc fără știrea lui Dumnezeu. Și dacă acum nu mai putem participa la slujbe în biserici, în chiar Postul Mare, putem să ne transformăm în biserică locuința noastră, să ne rugăm cu mult mai mult, să îngenunchem în fața icoanelor mai des, mai ales în ceas de noapte, să citim din Psaltire și Sfânta Scriptură. Și chiar dacă nu suntem în biserică, să ne rugăm cât mai mulți, împreună, la aceeași oră și să citim aceleași rugăciuni, acatiste sau paraclise. Să nu uităm că Maica Domnului este grabnic ajutoare, iar sfinții tămăduitori sunt mulți: Sfânta Parascheva, Sfântul Spiridon, Sfântul Haralambie – toți vindecători de diverse boli și molime - Sfântul Efrem cel Nou, Sfântul Nectarie de la Eghina sau Sfântul Luca

al Crimei - ale cărui moaște le avem în biserica Șerban Vodă - sunt doar câțiva dintre sfinții care ne pot fi mijlocitori. Dumnezeu se bucură să ne vadă în rugăciune, să ne vadă în pocăință, căci mereu ne așteaptă ca pe fiii risipitori.

Este și pentru noi prilej de urcuș duhovnicesc, căci izolarea în case ne oferă condițiile pentru a ne retrage în rugăciune. Pentru că este nevoie mai mult ca niciodată de rugăciune, de o rugăciune colectivă. Multe minuni face aceasta. Să ne amintim din Scriptură de cetatea Ninive care a scăpat de pedeapsa divină pentru că toți și-au plecat genunchii la rugăciune: «Și a fost cuvântul Domnului către Iona, pentru a doua oară, zicând: Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei și vestește-le ceea ce îți voi spune! Și s-a sculat Iona și a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu; îți trebuia trei zile ca s-o străbați. Și a pătruns Iona în cetate, zicând: „Patruzeci de zile mai sunt, și Ninive va fi distrusă!” Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari și până la cei mai mici. Și a ajuns vestea până la regele Ninivei. Acesta s-a sculat de pe tronul său, și-a lepădat veșmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac și s-a culcat în cenușă. Apoi, din porunca regelui și a dregătorilor săi, s-au strigat și s-au zis acestea: Oamenii și animalele, vitele mari și mici să nu mănânce nimic, să nu pască și nici să bea apă; iar oamenii

să se îmbrace cu sac și către Dumnezeu să strige din toată puterea și fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea și de la nedreptatea pe care o săvârșesc mâinile lui; Poate că Dumnezeu Se va întoarce și Se va milostivi și va ține în loc iușimea mâniei Lui ca să nu pierim!” Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, că s-au întors din căile lor cele rele. Și i-a părut rău Domnului de prezicerile de rău pe care li le făcuse și nu le-a împlinit.» (Iona, cap.3) Cât poate deci rugăciunea tuturor!

Acum, când scriu aceste rânduri, am aflat că în duminica a 3-a din Post, 22 martie 2020, va fi ultima slujba la care mai putem participa. Pentru o vreme, pe care numai bunul Dumnezeu o știe, slujitorii Sfântului Altar vor oficia singuri, fără credincioși, slujbele. Un moment trist, foarte trist, fiind acum lipsiți și de sfintele slujbe. Poate acum vom înțelege cu adevărat că aceste slujbe sunt foarte importante pentru noi: aici ne împărtășim de Sfântul Duh. Nu plângeți, ci rugați-vă, nu deznădăjduiți, ci purtați de grijă celorlalți. Domnul nu ne va lăsa, Maica Domnului, care ocrotește și parohia noastră, ne va ține de mână. Toți sfinții ne vor fi mai aproape ca oricând.

Nu încetați să iubiți, să sperați și mai ales să credeți și să vă rugați. Vom trece, cu Domnul, prin toate! Cu dor vom aștepta iarăși să fim la slujbe în biserică!

Iar noi vom fi aproape de dumneavoastră pe site-ul parohiei și pe facebook. ❖

TIRANIA PANICII POATE FI ÎNVINSĂ PRIN FRUMUSEȚEA TRĂIRII CREDINȚEI

Parcă simțim o nevoie naturală să primim cuvinte care să ne întărească duhovnicește, cuvinte care să ne încredințeze că răul este de scurtă durată, cuvinte care să ne protejeze de orice fel de pericol sufletesc sau trupesc, cuvinte care să risipească pâcla de informații contaminate de virusul deznașejdii și al neclarității, cu care suntem bombardați în orice clipă.

De unde răzbate această nevoie de cuvinte, care să conțină claritate spirituală și bucuria unei nădejdi de mai bine? Omul, când se află în stare de prăbușire psihică sau morală, are nevoie acută de cuvinte care să-l revigoreze spiritual și să-l energizeze restaurator. Parcă acum, mai mult ca niciodată, realizăm puterea care se ascunde în taina fiecărui cuvânt.

În acest context, vă îndemn cu toată dragostea și înțelegerea pentru situația în care ne găsim, să încercați să vă desprindeți cât mai mult de toate informațiile și veștile care seamănă neghina panicii și a fricii. Cerneți orice cuvânt care vi se pune înaintea. Țineți cont doar de ceea ce vă îndeamnă Biserica, prin slujitorii ei. Țineți cont doar de ceea ce vă este comunicat oficial de către autoritățile abilitate în gestionarea crizei, în care ne aflăm, și de ceea ce spun specialiștii în domeniu. Restul este doar materie toxică, care întreține inutil an-goasa și dezordinea gândurilor, pentru a ne arunca în deruta manipularilor gro-solane și a șocurilor existențiale.

Ca păstor știu și trăiesc până în măduva oaselor tristețea preoților, dar și a credincioșilor, că am fost nevoiți, din rațiuni de solidaritate umană, să ne părăsim altarele noastre pentru a-L sluji pe Dumnezeu în afara zidurilor bisericii. Nu știu dacă este rău sau bine. Însă am o încredințare că Domnul ne dă răgaz să înfrumusețăm și mai mult și consistent bisericile din inimile noastre, prin rugăciune intensă, prin lectura cuvântului dumnezeiesc din Scriptură și mai ales prin cuminecarea cu Trupul și Sângele Domnului, care este „leac al nemuririi, antidot pentru a nu muri, ci a fi vii în Dumnezeu prin Iisus Hristos, tratament curățitor”, așa cum ne spune Sfântul Ignatie Teoforul.

Știm, de peste două mii de ani, că Liturgia nu a făcut rău nimănui. La fel și toate celelalte slujbe ale Bisericii.

Asta nu înseamnă că biserica din zid își pierde din valoarea ei spirituală. Nu trebuie să uităm niciodată că biserica din inima omului este hrănită și luminată spiritual de biserica din ziduri, pentru că aceasta din urmă este locul de formare a



Bisericii lui Hristos ca Trup tainic al Său. Nouă ne revine datoria de a medita cât din credința noastră este asumare personală și cât este emoție religioasă la limita superstiției.

De asemenea, ne facem martorii unei realități, pe care poate nu am gândit-o niciodată, deși ea a fost adânc teologhisită de Părinții Bisericii noastre: cosmosul ca Biserica cea mare a lui Dumnezeu. Prin slujirea slujbelor în afara lăcașelor de cult, pământul României a devenit ca o biserică. Altarul este cerul, naosul este pământul, iar icoanele sunt sufletele credincioșilor. Ieșind din interiorul bisericilor de zid și intrând în biserică din mediul înconjurător, a venit vremea să sfințim pământul pângărit de poluarea excesivă, provocată de om și tehnologie, pângărit de păcatul defrișărilor ilegale de păduri, pângărit de păcatele noastre și de toate celelalte acțiuni egoiste și iresponsabile generate de lăcomia omului.

Suntem triști că, din motive extrem de întemeiate și pentru binele nostru și al celor din jurul nostru, ni se cere să stăm acasă. Asta pentru că virusul nu umblă de unul singur, ci este „transportat” de oamenii contaminați. Cred că și în această recomandare Dumnezeu ne dă un semnal că este benefic să ne smulgem din zgomotul lumii, din alergătura epuizantă a sărmanei ființe omenești, care nu mai are resursele necesare de a se interioriza, pentru că este împrăștiată în cele trecătoare și în cele fără de niciun sens pentru lumina sufletului nostru. A venit vremea să trăim pe pielea noastră cuvântul Domnului care ne spune: „intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6, 6). În felul acesta, avem șansa de a ne bucura de adevărul constatării Sfântului Teolipt al Filadelfiei că „depărtarea de lume aduce adăpostirea lângă Hristos”.

Să îi avem în dragostea inimii noastre pe

medicii, rezidenții, asistenții medicali, care lucrează în condiții de presiune, surmenaj, oboseală psihică și mai ales cu resurse materiale specifice (aparatură medicală, ustensile medicale, echipament, medicamente) sensibil diminuate. Efortul lor, fără nicio rezervă, merită, cu asupra de măsură, rugăciunea, recunoștința și mulțumirea noastră. Ei săvârșesc, prin priceperea, experiența și dăruirea lor, cea mai autentică liturghie pe altarul suferințelor, ezitărilor, bolii și nesiguranței aproapelui nostru.

Le mulțumesc, în mod special, tuturor preoților din parohiile și mănăstirile Episcopiei noastre, care au înțeles dificultatea acestor vremuri de încercare și s-au adaptat condițiilor neobișnuite de slujire, ținând cont de toate recomandările autorităților statului în privința măsurilor de prevenire a contaminării cu coronavirus. Le rămân profund îndatorat pentru faptul că sunt alături de cei aflați în nevoie.

Doamne, ai grijă de cei bolnavi, de cei sănătoși, de bătrâni, de tineri, de copii și de îngerii sănătății noastre, care sunt medicii și asistenții medicali.

Păzește, Dumnezeule, Biserica Ta de molima necredinței, de cei care, din ură și neștiință, se năpustesc asupra ei, crezând că o vor distruge și îi vor închide definitiv porțile.

Miluește-i pe toți cei care se îndoiesc de credința în Tine, Doamne, pe toți cei care își trăiesc smerit și plini de dragoste bucuriile credinței, pe toți slujitorii Tăi, episcopi și preoți, care sunt îngerii pământești ai sufletelor noastre.

Al vostru frate și părinte întru Hristos Domnul, Nădejdea, Pacea și Bucuria noastră,

Părintele Episcop Ignatie

(fragmente din scrisoarea pastorală a Părintelui Episcop Ignatie al Hușilor către preoții și credincioșii din Episcopia Hușilor, în vreme de epidemie, care se va citi la Sfânta Liturghie, în Duminica a III-a din Postul Mare, a Sfintei Cruci, 22 martie 2020) ❖